

Arrest

nr. 60 753 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit Prishtinë en heeft u de Kosovaarse nationaliteit.

Tijdens de oorlog vluchtte u naar Fushë Kosovë, waar u verplicht moest vechten aan de zijde van de Serviërs.

In 1999 ging u bij uw oom in Graçanicë wonen, maar nadat u in een vechtpartij met Albanezen betrokken was, trok u reeds na een week weg uit Graçanicë, richting Mitrovicë.

U woonde er in het Servische deel van de stad, aan de grens met het Albanese deel. U werd soms mishandeld door de Serviërs omdat u metaal ging zoeken in het deel waar vooral de Albanezen woonden.

Vanaf 2010 ondervond u tevens problemen met Albanezen. Zij wilden het huis van uw schoonvader, waarin u, uw partner R. S. (...) (O.V. 6.695.385) en uw zoon woonachtig waren, kopen en eisten dat u het huis zou verlaten. Ze vielen zeker 4 keer binnen in uw huis. Ze mishandelden u, gooiden met stenen, zeiden dat u een Serviër was en dreigden uw huis in brand te steken. In september 2010 vielen ze binnen met bommen en dreigden ze die te laten ontploffen. Aangezien er in de winkel van uw oom in Graçanicë, waar u in 1999 even werkzaam was, in 2001 of 2002 ooit een bom werd gegooid, had u veel schrik dat ze dat bij u ook zouden doen en daarom besloot u Kosovo te verlaten. U vertrok op 25 september 2010 samen met uw gezin uit Kosovo.

U arriveerde in België op 27 september 2010 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw geboorteakte, afgeleverd te Prishtinë op 19 juli 2010; uw nationaliteitsbewijs, afgeleverd te Prishtinë op 27 juli 2010 en een Belgisch medisch attest, afgeleverd door Dr. S. (...), te Brussel, d.d. 26 november 2010.'

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, R.B., luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw effectief verblijf in Kosovo de laatste jaren kan afgeleid worden.

U bent ondermeer niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land.

U verklaarde in Kosovo over een (Joegoslavische) identiteitskaart beschikt te hebben sinds 1996, 1997 of 1998 en dat die kaart 10 jaar geldig was.

U ging na het vervallen van uw identiteitskaart evenwel geen nieuwe aanvragen.

Allereerst omdat u die naar eigen zeggen moest aanvragen in Fushë Kosovë, waar u echter niet meer naartoe kon terugkeren omdat u dat niet mocht (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd naar de reden waarom u uw identiteitskaart in Fushë Kosovë moest aanvragen – u bent immers geboren in Prishtinë en uw was toen woonachtig in Mitrovicë – moest u evenwel het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). Daarnaast haalde u aan geen nieuwe identiteitskaart te hebben afgehaald omdat u de Albanezen vreesde. U had schrik dat, wanneer u een nieuwe identiteitskaart zou aanvragen, de Albanezen op die manier uw gegevens zouden verkrijgen en u thuis in Mitrovicë zouden vinden (CGVS, p. 9). Deze bewering is evenwel louter gestoeld op uw subjectieve beweringen en niet op enige door u aangehaalde tastbare en concrete feiten.

Tot slot haalde u nog aan nooit een nieuwe identiteitskaart aangevraagd te hebben omdat u dat niet nodig vond (CGVS, p. 7-8). Deze uitleg is dan ook weinig geloofwaardig voor het niet aanvragen na de oorlog van een identiteitskaart in Kosovo.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de Kosovaarse politie u aanraadde een nieuwe identiteitskaart aan te vragen en dat twee van uw vrienden u hierbij hulp aanboden, maar u die hulp weigerde (CGVS, p. 9).

Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat u – ook in Mitrovicë – terecht kon bij de lokale NGO Civil Rights Program - Kosovo (CRP/K), dat samenwerkt met het 'Bureau van de Gemeenschappen' in de gemeente en bijstand verleent voor de civiele registratie van RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) en de afgifte van hun identiteitsdocumenten. Deze NGO is tevens de uitvoerende partner van UNHCR voor de implementatie van het UNHCR actieplan Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo, dat in september 2006 van start ging.

Dat u desondanks niet over een identiteitskaart zou beschikt hebben, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Voorts is het bevreemdend dat u tijdens uw verblijf in Kosovo uw schoonvader om de door u neergelegde geboorteakte en nationaliteitsbewijs liet gaan en dit omdat u in het kader van uw vertrek uit Kosovo in staat wou zijn uw identiteit te bewijzen, maar desondanks nog steeds naliet een identiteitskaart aan te vragen (CGVS, p. 9).

Doordat u bovendien zelf niet persoonlijk om deze twee aktes ging, vormen ze derhalve evenmin een bewijs van uw beweerde verblijf toen in Kosovo.

Het feit dat uw partner over een geldige Servische identiteitskaart beschikt, bewijst evenmin dat jullie de laatste jaren in Kosovo verbleven.

Haar identiteitskaart werd in mei 2007 uitgereikt en volgens uw partner haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ging zij niet zelf deze identiteitskaart afhalen, maar deed haar vader dat in haar plaats (gehoorverslag CGVS partner, p. 4).

Dat zowel u als uw partner jullie identiteitsdocumenten door derden lieten afhalen doet bovendien sterk vermoeden dat jullie op de data van afgifte van deze documenten buiten Kosovo verbleven.

Bovenstaande bevindingen betreffende uw identiteitsdocumenten ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van het door u beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo sinds de oorlog tot uw vertrek naar België in 2010.

Gezien hieraan geen geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ernstig op de helling te staan.

Dat aan de door u beweerde problemen weinig geloof kan worden gehecht blijkt voorts uit het feit dat u hieromtrent inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat, toen u in Graçanicë woonde, Albanezen vanuit een rijdende wagen een bom naar uw huis smeten omdat u er een winkel had en u voedsel verkocht aan de Serviërs (Vragenlijst, vraag 5).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat u in 1999 slechts een tiental dagen bij uw oom in Graçanicë verbleef, dat het uw oom zijn winkel was waar de bom werd binnen gegooid en dat u op dat moment – i.e. 2001 of 2002 – zelfs niet eens aanwezig was (CGVS, p. 11-12). Geconfronteerd met deze ernstige tegenstrijdigheid repliceerde u dat u het tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bedoelde zoals u het op het Commissariaat-generaal vertelde (CGVS, p. 12).

Deze uitleg is echter niet afdoende daar u deze verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken ter akkoord ondertekende nadat ze u werden voorgelezen.

Bovendien stroken de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Kosovo – met name de mishandelingen, het gooien met stenen, het meermaals binnenvallen van Albanezen in uw woning, ondermeer met wapens en met bommen (CGVS, p. 11 en 13 -14) – niet met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie.

Uit deze informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren en ook erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Mitrovicë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. Een hoge officier van de Franse KFOR (Kosovo Force) – de veiligheidsinstantie waarbij u meermaals klacht ging indienen (cf. infra) – verklaarde dat de situatie voor de Roma in de regio Mitrovicë kalm is. Volgens B. S. (...), voorzitter van het RADC en A. M. (...), medewerker van het RADC (Roma and Ashkali Documentation Center) worden de Roma in Noord-Mitrovië noch door de Albanezen noch door de Serviërs geïsoleerd. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Ook aan de door u aangehaalde bewering dat KFOR (Kosovo Force) geen stappen ondernam nadat u meermaals bij hen klacht ging indienen (CGVS, p. 16) kan geen geloof gehecht worden.

Vooreerst legde u ook in dit verband tegenstrijdige verklaringen af.

U stelde eerst 6 à 7 keer naar KFOR te zijn gestapt met uw problemen. Later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verminderde dat aantal tot 4 à 5 keer (CGVS, p. 15 en 16).

Voorts verklaarde u dat de soldaten van KFOR gedurende de ganse nacht in de buurt van uw woning bleven om te zien of er geen problemen waren, terwijl u verder in het gehoor opmerkte dat ze 's nachts slechts tot 12 uur à 1 uur bleven (CGVS, p. 16 en 19).

Wat er ook van zij, deze verklaringen an sich ondermijnen reeds uw bewering dat KFOR niets zou ondernomen hebben wanneer u meermaals klacht ging indienen, aangezien u zelf stelde dat soldaten van de KFOR op u pasten (CGVS, p. 16 en 19).

U verklaarde daarenboven dat uw aanklachten genoteerd werden en dat u drie documenten van KFOR ontving betreffende deze klachten (CGVS, p. 15-16).

Het belang van deze documenten voor uw asielaanvraag werd u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk gemaakt. U werd, aangezien u tevens verklaarde wekelijks contact te onderhouden met uw schoonvader in Kosovo (CGVS, p. 5), alsnog in de mogelijkheid gesteld deze

documenten later neer te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal. U kreeg hiervoor tien werkdagen de tijd (CGVS, p. 15, 16 en 21).

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan.

Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat KFOR sinds de beëindiging van de oorlog in Kosovo op 19 juni 1999 steeds uitgebreid aandacht heeft besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld. Het garanderen van de veiligheid en de bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, vormt daarenboven een kerntaak van KFOR.

Hoe dan ook, opgemerkt dient te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld.

Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX (European Union Rule of Law Mission) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken tijdens voornoemde missie van het Commissariaat-generaal naar Kosovo en erna met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Eveneens maakt de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zowel bereid als in staat zijn om personen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Kosovaarse geboorteakte en nationaliteitsbewijs bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, dewelke door mij niet worden betwist. Het door u neergelegde Belgische medische attest doet hier niet ter zake, daar u zelf tijdens het gehoor aangaf dat uw medische problemen niet hebben bijgedragen tot de reden waarom u Kosovo ontvluchtte (CGVS, p. 15)."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, R.S., luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit Mitrovicë en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U verklaarde Kosovo verlaten te hebben omdat uw partner, R. B. (...) (O.V. 6.695.381), door Serviërs werd lastig gevallen omdat hij metaal ging verzamelen in het Albanese deel van de stad Mitrovicë en omdat de Albanezen u niet met rust lieten omdat ze het huis waarin u woonde wilden kopen. Ze dreigden met bommen het huis te doen ontploffen.

Omdat u dacht dat u, uw partner en uw zoon vermoord zouden worden, besloot u Kosovo te ontvluchten.

U vertrok samen met uw gezin op 25 september 2010. U arriveerde in België op 27 september 2010 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw geboorteakte, afgeleverd te Mitrovicë op 27 mei 2010 en een kopie van uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 24 mei 2007."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, R.S., luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, R. B. (...), werden uiteengezet (gehoorverslag CGVS, p. 5). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Kosovaarse geboorteakte en de kopie van uw Servische identiteitskaart bewijzen enkel uw identiteit, wat door mij niet wordt betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 8 maart 2011 aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Ze verwijzen hiertoe naar een arrest van de Raad van State.

2.2. De Raad wijst er op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "vreemdelingenwet") bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid.

De Raad onderwerpt aldus het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek en doet als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Verzoekers verwarren hier de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vervat in artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet krachtens hetwelk de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd is de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te bevestigen, te hervormen of te vernietigen, met deze van de Raad van State zoals bepaald in artikel 14, §2 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 dat stelt dat *"De afdeling doet uitspraak, bij wijze van arresten, over de cassatieberoepen ingesteld tegen de door de administratieve rechtscolleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken wegens overtreding van de wet of wegens schending*

van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Zij treedt daarbij niet in de beoordeling van de zaken zelf."

Het is dus de Raad van State die niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, en niet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals verzoekers in hun verzoekschrift verkeerdelijk poneren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ze beweren dat daar waar de commissaris-generaal opwerpt dat de situatie in hun land van herkomst in die mate verbeterd is dat er geen reden meer bestaat om nog te spreken van vluchtelingen, dit zeker niet voor Roma's het geval is.

Ze halen een korte passus aan uit een internetartikel waaruit blijkt dat er nog 500-700 Roma's in UN vluchtelingenkampen leven en ze laten gelden dat het weinig ernstig is te stellen dat er geen probleem is, wanneer de Roma's nog in zwaarbewaakte kampen worden gehuisvest.

Wat betreft het ontbreken van de documenten, beweert verzoeker dat hij herhaaldelijk geprobeerd heeft te telefoneren naar zijn schoonvader met de vraag om de documenten op te sturen doch dat hij er niet in slaagde om hem te bereiken. Hij zou wel een Albanees persoon aan de lijn hebben gehad waaruit hij afleidt dat zijn schoonvader het huis was uitgezet.

Verzoekers besluiten dat in de bestreden beslissingen weinig aandacht wordt besteed aan de concrete problemen die ze kunnen ondervinden.

Ze vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de status van vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het uiten van kritiek, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.
Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig.

De door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen zijn opgenomen in het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoeker kan aan de hand van één internetartikel de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voor wat betreft de situatie voor de Roma in Kosovo, geenszins weerleggen.

Bovendien benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Vervolgens ziet de Raad alsook verweerder niet in waarom verzoeker meent te moeten verwijzen naar het feit dat hij zijn schoonvader niet kon bereiken om het niet voorleggen van zijn documenten te verklaren.

In de bestreden beslissing werd immers vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs kon voorleggen waaruit zijn effectief verblijf in Kosovo de laatste jaren kan afgeleid worden.

Met betrekking tot het gebrek aan documenten van verzoeker werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat het merkwaardig is dat verzoeker na het vervallen van de geldigheidsduur van zijn Joegoslavische identiteitskaart, geen nieuwe ging aanvragen. De redenen die verzoeker voor zijn handelwijze opgaf, zijn niet geloofwaardig en niet in overeenstemming met de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal.

De bewering van verzoeker dat hij geen contact kon krijgen met zijn schoonvader, wijzigt voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing niet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste moeite doet om de overige argumenten in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd staande; de Raad beaamt ze en neemt ze over.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan verzoekers hun asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve kan van verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden erkend.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperken tot een loutere verwijzing naar hun asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.8. De bestreden beslissingen zijn op een correcte wijze genomen en gemotiveerd.

Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE